

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม สิริวิจิตรธรรม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๘ - ๑๙/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๓๔/๒๕๖๖
เรื่องพิจารณาที่ ๓๕/๒๕๖๖

วันที่ ๑๗ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง	{	ศาลแรงงานกลาง	ผู้ร้อง
		-	ผู้ถูกร้อง
ระหว่าง	{	ศาลแรงงานกลาง	ผู้ร้อง
		-	ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ หรือไม่

ความเห็น

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เรื่องพิจารณาที่ ๓๔/๒๕๖๖ ผู้ร้องส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง กรณีกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เป็นโจทก์ฟ้องบริษัท เดชดีเนชั่น รีสอร์ทส์ จำกัด เป็นจำเลยต่อผู้ร้องในคดีหมายเลขดำที่ ร ๓๕๕๘/๒๕๖๕ ให้ชำระเงิน ๑๓,๘๓๔,๒๑๘.๑๘ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๙,๗๓๔,๑๘๕ บาท ถัดจากวันฟ้องจนกว่าชำระให้โจทก์เสร็จสิ้น เนื่องจากจำเลยเป็นนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีจำนวนลูกจ้างที่ไม่ใช่คนพิการตามอัตราส่วนที่กฎหมายกำหนดจะต้องรับคนพิการ

เข้าทำงาน หรือส่งเสริมอาชีพคนพิการโดยการให้สัมปทานในแต่ละปี หากไม่ประสงค์รับคนพิการเข้าทำงาน หรือให้สัมปทานจะต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนตามกฎหมาย แต่ในปี ๒๕๕๖ ถึงปี ๒๕๖๔ จำเลยมิได้รับ คนพิการเข้าทำงานและมิได้ส่งเงินเข้ากองทุนตามที่กฎหมายกำหนด ภายหลังจากพันกำหนดระยะเวลา ที่จำเลยต้องส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในแต่ละปีดังกล่าว จำเลยต้องเสีย ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินที่ยังมิได้ส่งเข้ากองทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ ระหว่างการพิจารณาคดี ของผู้ร้อง จำเลยยื่นคำร้องโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๖ เนื่องจาก เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อหลักนิติธรรม เป็นการเพิ่มภาระให้แก่นายจ้างที่เป็นเอกชนโดยไม่เท่าเทียมกัน เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพการทำงานของคนพิการเกินสมควรแก่เหตุในด้านการทำงานในหน่วยงานของรัฐ กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของคนพิการ และไม่ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิของคนพิการ ในการทำงานในหน่วยงานของรัฐไว้ อีกทั้งไม่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป แต่มุ่งหมายใช้บังคับแก่นายจ้าง ที่เป็นเอกชนเท่านั้น โจทก์ยื่นคำคัดค้านคำโต้แย้งของจำเลยว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ ชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ มีเจตนารมณ์ในการให้คนพิการประกอบอาชีพ มีโอกาส ในด้านต่าง ๆ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมเท่าเทียมกับคนปกติทั่วไป ในการรับคนพิการเข้าทำงาน ในหน่วยงานของรัฐจะต้องเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องซึ่งกำหนดขั้นตอนหรือคุณสมบัติ ของผู้สมัครไว้ โดยเปิดโอกาสให้คนพิการสมัครสอบแข่งขันเพื่อบรรจุเข้าทำงาน มิได้เป็นการจำกัดสิทธิ เสรีภาพของคนพิการที่ต้องการเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐแต่อย่างใด และการที่มาตรา ๓๔ กำหนดให้ ต้องมีการส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเพื่อเป็นทุนสำหรับการใช้จ่ายเกี่ยวกับ การคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กร ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ โดยไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะเรียกเก็บจากรัฐเอง เนื่องจากมาตรา ๒๔ (๒) กำหนดให้ กองทุน ประกอบด้วย เงินอุดหนุนจากรัฐบาล ทั้งนี้ ให้รัฐบาลจัดสรรให้เพียงพอแก่การส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ หากมีการกำหนดให้หน่วยงานของรัฐส่งเงินเข้ากองทุนอีก จะเป็นการนำ เงินงบประมาณของหน่วยงานแต่ละแห่งที่ได้ประมาณการค่าใช้จ่ายไว้ซ้ำซ้อนกับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามที่จำเลยกล่าวอ้างแต่อย่างใด และจำเลยมิได้ระบุเหตุต้องใช้สิทธิ พร้อมข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องและคำขอให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการพร้อมเหตุผลสนับสนุน ให้ชัดเจนในกรณีอ้างขัดหรือแย้งหรือไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕

ส่วนเรื่องพิจารณาที่ ๓๕/๒๕๖๖ กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เป็นโจทก์ฟ้อง บริษัท เมทเท็กซ์ ไวร์ คัท จำกัด เป็นจำเลยต่อผู้ร้อง ในคดีหมายเลขดำที่ ร ๒๕๑๒/๒๕๖๖ ให้จำเลยชำระเงิน ๕๓๙,๕๐๕ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๓๒๘,๕๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น เนื่องจากจำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัท จำกัด เป็นนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีจำนวนลูกจ้างที่ไม่ใช่คนพิการตามอัตราส่วนที่กฎหมายกำหนด จะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน หรือส่งเสริมอาชีพคนพิการโดยการให้สัมปทานในแต่ละปี หากไม่ประสงค์รับคนพิการเข้าทำงานหรือให้สัมปทาน จะต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนตามกฎหมาย แต่ในปี ๒๕๕๗ ถึงปี ๒๕๕๙ จำเลยมิได้รับคนพิการเข้าทำงานและมิได้ส่งเงินเข้ากองทุนตามที่กฎหมายกำหนด ภายหลังจากพ้นกำหนดระยะเวลาที่จำเลยต้องส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในแต่ละปีดังกล่าว จำเลยต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินที่ยังมิได้ส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ วรรคสอง จำเลยยื่นคำให้การต่อสู้และโต้แย้งว่า การที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ ออกกฎกระทรวง ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ กำหนดให้นายจ้างรับคนพิการเข้าทำงาน ทุกหนึ่งร้อยคนต่อคนพิการหนึ่งคน ถ้าไม่รับคนพิการเข้าทำงานและมิได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๕ ให้ส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามอัตราข้างต้นต่ำเป็นรายปีนั้น เกินความจำเป็นจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพ เป็นการบีบบังคับให้ผู้ประกอบการรับคนพิการเข้าทำงานทั้ง ๆ ที่ไม่มีคุณสมบัติตามลักษณะงาน หากไม่รับเข้าทำงานไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ถูกบังคับให้ส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการโดยไม่ได้คำนึงถึงเหตุผลทางเศรษฐกิจอื่น ๆ โดยที่คนพิการไม่ได้ทำงานตอบแทน แต่ได้รับค่าจ้างตอบแทนเข้ากองทุน ในขณะที่เดียวกันคนพิการนั้นอาจไปทำงานที่อื่นได้ตามคุณสมบัติที่เหมาะสมตามลักษณะงาน ทำให้คนพิการได้รับค่าจ้างสองทางในเวลาเดียวกัน จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ โจทก์ยื่นคำโต้แย้งคัดค้านคำให้การของจำเลยว่า พระราชบัญญัตินี้มีเจตนารมณ์เพื่อให้คุณภาพชีวิตของคนพิการมีความเหมาะสมยิ่งขึ้น มิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพื่อให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ และเพื่อการมีงานทำของคนพิการ ให้คนพิการเข้าสู่สังคมบนพื้นฐานสิทธิซึ่งทุกคนเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้อย่างเท่าเทียม มิได้บีบบังคับให้ผู้ประกอบการรับคนพิการเข้าทำงาน โดยสามารถเลือกปฏิบัติได้ ๓ วิธี ได้แก่ การจ้างคนพิการในสถานประกอบการตามมาตรา ๓๓ หรือส่งเงินกองทุนตามมาตรา ๓๔ หรือส่งเสริมสิทธิคนพิการตามมาตรา ๓๕ ซึ่งเมื่อคนพิการได้รับการจ้างงานก็จะได้รับเพียงค่าจ้างและไม่ได้รับเงินจากกองทุน ซึ่งไม่ใช่

การรับเงินสองทางในเวลาเดียวกัน จึงไม่เกินความจำเป็น และไม่ได้เป็นการจำกัดเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคสอง และจำเลยไม่มีสิทธิยื่นขอตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ เพราะบทบัญญัติ มาตรา ๔๐ นั้น “บุคคล” หมายถึงบุคคลธรรมดา เสรีภาพเป็นเรื่องที่มนุษย์เท่านั้นที่จะมีเสรีภาพ นิติบุคคล หรือบุคคลตามกฎหมายเป็นสิ่งที่สมมติขึ้น นิติบุคคลจึงไม่อาจมีเสรีภาพได้ และมาตรา ๔๐ อยู่ใน หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ซึ่งผู้ที่ทรงสิทธิตามหมวดนี้คือบุคคลธรรมดาเท่านั้น

ศาลรัฐธรรมนูญให้รวมการพิจารณาเข้าด้วยกันโดยให้เรื่องพิจารณาที่ ๓๔/๒๕๖๖ เป็นสำนวน คดีหลัก และไม่รับวินิจฉัยคำโต้แย้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ เพราะเป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ บททั่วไป มิได้มีข้อความที่เป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ

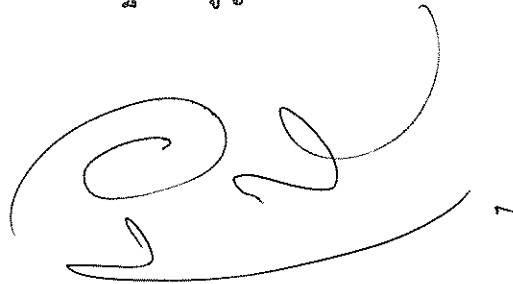
ประเด็นที่หนึ่ง พิจารณาแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะ ของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้ ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐจะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน” และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “นายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดตามมาตรา ๓๓ ให้ส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา ๒๔ (๕) ทั้งนี้ ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวง กำหนดจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุน” นั้น มาตรา ๓๓ เป็นบทบัญญัติรับรองสิทธิในการประกอบอาชีพของคนพิการโดยให้หน่วยงานของรัฐและเอกชนต้องรับ คนพิการเข้าทำงานตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งเป็นการคุ้มครองสิทธิคนพิการให้ได้รับการจ้างงาน และการประกอบอาชีพได้ทั้งในหน่วยงานภาครัฐและเอกชนตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน และส่งเสริม ให้คนพิการมีงานทำอย่างเสมอภาคกับบุคคลทั่วไป สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคสาม ที่บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทาง เศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้” และวรรคสี่ ที่บัญญัติว่า “มาตรการที่รัฐ กำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม” ส่วนพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา

คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง เป็นทางเลือกให้แก่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่ไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา ๓๓ เท่านั้น แม้จะกำหนดให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดตามมาตรา ๓๓ ต้องส่งเงินเข้ากองทุนก็เพื่อเป็นทุนสำหรับการใช้จ่ายเกี่ยวกับการคุ้มครองและพัฒนาสมรรถภาพคนพิการ การศึกษาและการประกอบอาชีพคนพิการ รวมทั้งการส่งเสริมและการสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับคนพิการโดยจัดสรรให้อย่างเป็นธรรมและทั่วถึง หากให้หน่วยงานของรัฐส่งเงินเข้ากองทุนอีก ก็จะเป็นการซ้ำซ้อนกัน และนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งรับคนพิการเข้าทำงานหรือส่งเงินเข้ากองทุนมีสิทธิได้รับยกเว้นภาษีของจำนวนค่าจ้างที่จ่ายให้แก่คนพิการหรือเงินที่ส่งเข้ากองทุนตามมาตรา ๓๔ วรรคสาม บทบัญญัติมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง จึงเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการรับคนพิการเข้าทำงานเพื่อให้คนพิการมีโอกาสทำงานได้อย่างเต็มที่หรือดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และเสมอภาคกับบุคคลทั่วไป ดังนั้นแม้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง จะเป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอยู่บ้างก็ตาม แต่เพื่อประโยชน์สาธารณะไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

สำหรับประเด็นที่สอง เห็นว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐจะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน” มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการที่มีได้รับคนพิการเข้าทำงานตามจำนวนที่กำหนดตามมาตรา ๓๓ ให้ส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา ๒๔ (๕) ทั้งนี้ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุน” และมาตรา ๓๕ บัญญัติว่า “ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะรับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา ๓๓ หรือนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา ๓๓ และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา ๓๔ หน่วยงานของรัฐ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการนั้นอาจให้สัมปทาน จัดสถานที่

จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ” นั้น เป็นบทบัญญัติให้คนพิการสามารถประกอบอาชีพมีรายได้หรือได้รับสิทธิประโยชน์จากสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐได้ เพื่อให้คนพิการสามารถดำรงชีพในสังคมได้เท่าเทียมกับบุคคลธรรมดา มิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุความพิการ ไม่เป็นภาระต่อครอบครัวและสังคม เพื่อรักษาเศรษฐกิจของประเทศ เป็นการจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ มิได้ทำให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่มีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ ไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ ดังนั้น พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๕ จึงมิได้เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐

จึงมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ